

[Mimi Jakobsen]

Formålet med dette lovforslag er jo at gøre det klart, hvad vi ønsker med hensyn til disse 15-18-årige børn. Vi blander os ikke i, om de skal have asyl, det tilkommer ikke Folketinget, men vi siger: De skal have en mulighed for at falde til ro og finde sig til rette her, og så må vi se, hvad der sker senere.

Men afgrænsningen til den anden side er selvfølgelig også vigtig. Det har ikke på noget tidspunkt været hverken CD's eller – det tror jeg i hvert fald – de øvrige partiers intentioner, at nu skal alle unge bare glade og frejdige kunne rejse til Danmark, og så sørger vi for en glørværdig fremtid for dem. Sådan er det naturligvis ikke, og jeg har allerede sagt, at selvfølgelig skal vi finde nogle klare afgrænsninger og f.eks. sige, at hvis der er sociale institutioner i deres hjemland, som kan tage sig af dem, skal vi selvfølgelig ikke tage imod dem her, selv om de har mistet forældrene. Det er noget af det, vi må se på under udvalgsarbejdet.

Jeg vil gøre fru Dorte Bennedsens ord til ministeren til mine og i øvrigt takke fru Dorte Bennedsen meget, både for et ualmindelig fint indlæg og selvfølgelig også for tilslutningen til lovforslaget – det samme gælder naturligvis de øvrige partier, som har tilsluttet sig forslaget. Jeg kunne også godt ønske, at ministeren havde været mere lydhør og mindre restriktiv. Det kan godt være, at det kun drejer sig om maksimalt 40–50 sager om året, men jeg kan ikke lade være med i mit stille sind at undre mig over, at en minister, der gerne vil have brede flertal bag sine love, fred om udlændingeloven og en forståelse – ja, ligefrem en accept – i dag bad om, at der også skulle være flertal for de upopulære afgørelser, som jeg udmærket forstår er – eller i hvert fald burde være – svære at træffe, ikke rutter lidt mere med humaniteten og prøver at undgå at gøre sig så ugleset på nogle enkeltsager.

Der går 13.000 mennesker ind, siger ministeren til os, i kraft af vores udlændingelov i år, og det ved vi alle at der er mange gode grunde til. Hvorfor i alverden tage slagsmålene på 25, 30, 50 eller sågar 100? Det er det, jeg ikke forstår.

Det fremgår af ministerens svar til Retsudvalget, at det i øjeblikket drejer sig om 110 børn mellem de 15 og 18 år, der opholder sig i Danmark. Det siger jeg såmænd mest for at vise ministeren, at jeg faktisk har læst svaret.

Det fremgår også af den meget omtalte orange rapport, som vi på skift alle sammen er blevet beskyldt for ikke at have læst, at ministeren selv fremhæver, at der kun i meget få tilfælde er givet familiesammenføringstilladelser, og det har da også sine gode grunde, fordi vi bl.a. ved den sidste udlændingelov har haft tradition for at stramme op med hensyn til familiesammenføringer.

Til sidst vil jeg sige tak for tilslutningen, selv om den ikke er blevet meget omtalt, også til bisidderordningen, som jo er en klar pendant til de regler, vi har på det sociale område for danske unge mennesker. Jeg mener selvfølgelig, ligesom ordførerne har tilkendegivet, at det må være helt naturligt, at der for udenlandske børn, som er i en endnu værre og mere penibel situation end danske, gælder de samme beskyttelsesregler, at de har de samme rettigheder, og at der skal tilkaldes enten sociale myndigheder eller Dansk Røde Kors, når man afhører dem.

Det svarer til, hvad der står i den bekendtgørelse, som jeg i dag, hvor jeg så det igennem, opdagede faktisk blev lavet af Socialministeriet i min egen tid som socialminister, og jeg går da ud fra, at jeg også har haft den øvrige regering med i de bestræbelser dengang, ellers kommer det da noget bag på mig. Og det understreger jo netop behovet for – et behov, som altså også har været der i den daværende regering – at man tager særlig vare på børn under 18 år.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kunne forstå på fru Mimi Jakobsen, at hun var meget nedbøjet over, at jeg havde forsøgt at nedgøre hendes lovforslag. Jeg var en af dem, forstod jeg. Jeg følte mig i hvert fald truffet, for det er jo sandt.

Det synes jeg nu ikke at fru Mimi Jakobsen skulle være så nedbøjet over, for det er faktisk udtryk for, at jeg tager mit folketingsarbejde som lovgiver alvorligt, og jeg tager de lovforslag, der fremsættes her i folketingssalen, meget alvorligt og læser dem meget grundigt.

Nu har jeg flere gange hørt både fru Mimi Jakobsen og andre tilhængere af lovforslaget sige: Jamen det og det er ikke meningen, og det og det skal laves om, og man kan sige sig selv, at det ikke er meningen. Sådan synes jeg